

少年白马醉春风

เพลงยุทธ์
| ก้องห้ำ
ไซนสรา
ไร้เทียมทาน 2

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER

周木楠 Zhou Munan เขียน
เป่าเป่า แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

ENTER!
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอร์บุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

แม้อาจจะสังเกตได้ยาก ทว่าสถานการณ์ในเมืองกานตงกำลังตึงเครียดขึ้นเรื่อยๆ อย่างเงียบๆ ผู้คนมากมายเดินทางมาที่นี่ด้วยจุดประสงค์อันหลากหลาย แต่กลับมีเป้าหมายเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือชายชราผู้อาศัยอยู่ในเรือนเล็กเข้าไปในเมืองกานตง และยังเป็นอาจารย์ด้านการหมักสุราของไปหลี่ตงจวิน สิ่งที่คุณต้องการจากชายชราผู้นี้คืออะไรกันแน่ จะเป็นวิชากระบี่อันไร้เทียมทานที่เคยผงาดในไต้หวัน หรือยังมีอะไรมากกว่านั้น ทว่าจะด้วยเหตุผลอะไรไปหลี่ตงจวินก็ยอมตระหนักรู้ว่าครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องดี แต่เขาจะทำอะไรได้บ้างในสถานการณ์เช่นนี้

และนี่คืออีกหนึ่งบทเรียนสำคัญในชีวิตของคุณชายแห่งจวนเจิ้นซีโหว่ ทว่าเรื่องราวมิได้จบเพียงนี้ เพราะบทเรียนที่รออยู่ข้างหน้ายังมีอีกมากมาย เพราะยุทธภพนี้กว้างไกลกว่าที่สายตาเห็นนัก

สำนักพิมพ์เอนเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

โจวหมู่หนาน ชื่อจริงคือโจวกงหนาน เป็นนักเขียนในยุคหลังปี 90 ที่มีรูปแบบการเขียนอันแปลกใหม่และเจียบคม วัยเยาว์เติบโตที่ริมฝั่งแม่น้ำซึ่งอุดมไปด้วยความเขียวชอุ่มและความอบอุ่นในเมืองเจียงหนานทางใต้ของจีน และใช้ชีวิตอยู่ในเมืองหลวงของทางเหนือ เขาหวังว่าจะพึ่งพางานเขียนในการดำรงชีวิตและปรารถนาว่าจะกลับไปยังทางใต้อันอบอุ่นอีกครั้ง

โจวหมู่หนานเซ็นสัญญาเป็นนักเขียนประจำเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie รูปแบบผลงานส่วนใหญ่เกี่ยวกับวัยรุ่น ยุทธภพ และสำนักวิชาใหม่ เคยเป็นโปรดิวเซอร์ละครโทรทัศน์ก่อนจะเปลี่ยนมาเขียนนิยาย ผลงานเรื่องแรกที่เขาเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie คือเรื่อง 'หมื่นยุทธพิชิตห้ำได้ฟ้าไร้พันทนาการ' โดยเป็นนิยายที่มีสไตล์แปลกใหม่ เต็มไปด้วยเลือดอันร้อนรุ่มและกลิ่นอายของคนวัยเยาว์

Zhou Munan

เจ้าดูให้ดี นี่คือนามรรคาของข้า
ส่วนทางที่เจ้าต้องเดิน คือนามรรคาของตัวเอง

บทที่ 49

ความเห็นของท่าน

ห่างจากเมืองกานตงออกไปหกสิบหลี่มีเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่ง
ชื่อว่าหงหู

หงหมายถึงห่านป่า หูก็คือหงส์ เมื่อรวมเข้าด้วยกันจะมีความหมาย
ว่า 'วิหคที่ทะยานสู่ผืนฟ้า' และชาวเมืองหงหูหลายคนก็มีปณิธาน
จะทะยานขึ้นสู่ฟ้าจริงๆ เนื่องจากที่นี้อยู่ใกล้เมืองกานตงมาก คนผู้หนึ่ง
หากมีปณิธานสูงเทียมเมฆ หนทางที่ดีที่สุดก็คือการเข้าไปพึ่งพาเงินซีโหว
แต่ไม่ใช่ทุกคนที่จะกระทำการอันยิ่งใหญ่เช่นนั้นในเมืองกานตงได้
ดังนั้นที่แรกที่คนมาเยือนมักจะเป็นเมืองหงหู

ในเมืองนี้มีสำนักฝึกยุทธ์แห่งหนึ่งชื่อว่าหอพั่วเฟิง ชื่อของมัน
มาจากกองทัพพั่วเฟิงของเงินซีโหว การจะสอบเข้าสำนักฝึกยุทธ์นี้
ยากมาก ระหว่างการถ่ายทอดวิชาให้ศิษย์ในสำนักก็ยังมีคนหนีออกไป
กลางคันนับไม่ถ้วน แต่ผู้ที่ผ่านการทดสอบทั้งหมดตลอดระยะเวลา
สามปีย่างราบรื่นจะถูกส่งเข้ากองทัพได้เป็นนายทหารระดับสูงตั้งแต่นั้น
วันแรก

"ในช่วงชีวิตของบิดาพวกเขาเกิดไฟสงครามขึ้นรอบด้าน ผู้คนจาก

หมู่บ้านแล้วหมู่บ้านเล่าถูกดึงไปสู้รบ ที่ได้กลับมาก็มีอยู่เพียงไม่กี่คน และกลายเป็นนายทหารระดับสูง ตอนนี้มีสงครามให้สู้รบ จึงได้แต่อาศัยการฝึกปรีไม่หยุดหย่อน จึงจะหาผู้ที่มีความสามารถเป็นเลิศได้ แต่เมื่อเทียบกับคนที่อยู่บนสนามรบ แท้จริงแล้วยังต่างกันมาก" ไปหลี่เจิงเฟิงนั่งอยู่ในรถม้าที่โยกคลอนพลางเลิกลำพองไปยังคนที่อยู่ด้านนอก "ทุกครั้งที่มาเยือนเมืองหงหมักได้เห็นคนหน้าใหม่ ๆ มากมาย"

"คนมากมายอยากมีชื่อเสียงโด่งดังทั่วไต้หวัน ในสายตาของพวกเขาไต้หวันเป็นเพียงสถานที่ที่มีไว้ให้ยกทัพไปปราบปราม แต่พอได้เข้าสูไต้หวันแล้วอย่างแท้จริงก็จะรู้ว่าตัวเอวเองนั้นเล็กกระฉอยร่อยเพียงใด ทุกคนต่างฝันอยากเป็นวีรบุรุษ แต่หลายคนถูกกำหนดให้เป็นแค่คนธรรมดา" ผู้ที่นั่งอยู่ข้างๆ ไปหลี่เจิงเฟิงคือชายชราคนหนึ่ง แม้จะแก่ตัวแล้วแต่แผ่นหลังของเขายังคงเหยียดตรงมาราวกับคนทั้งคน เป็นกระบี่เล่มหนึ่งที่แหลมคม

เขาคือผู้รอดชีวิตจากสนามรบโชกเลือดที่ไปหลี่เจิงเฟิงพุดถึง อดีตรองแม่ทัพของไปหลี่ลั่วฉิน และผู้ฝึกใหญ่ของหอพั่วเฟิงในปัจจุบัน...
เชี่ยเหล่าซาน

ครอบครัวเขามีบุตรชายสามคน บิดามารดาจากไปเร็ว จึงได้พี่ชายเลี้ยงดูจนเติบโตใหญ่ พวกเขาต่างไม่เคยอ่านตำราและไม่เคยตั้งชื่อจริงจัง จึงเรียกกันว่าเชี่ยเหล่าต้า (เชี่ยคนโต) เชี่ยเหล่าเออร์ (เชี่ยคนรอง) และเชี่ยเหล่าซาน (เชี่ยที่สาม) มาโดยตลอด ในปีนั้นไปหลี่ลั่วฉินเคยพุดกับเขาว่าถึงอย่างไรก็ได้เป็นขุนพลแล้ว จะไม่ตั้งชื่อที่เป็นทางการสักหน่อยคงไม่ได้ แต่เชี่ยเหล่าซานกลับพุดว่าพี่ชายของตนตายบนสนามรบ หากตนเปลี่ยนชื่อ เช่นนั้นไม่นานก็จะมีคนจดจำพวกเขาไม่ได้ว่าเหนือเชี่ยเหล่าซานยังมีเชี่ยเหล่าเออร์กับเชี่ยเหล่าต้า

"ถึงแล้ว" รถม้าจอดลงที่หน้าลานแห่งหนึ่ง

"อาสาม เชิญ" ไปหลี่เจิงเฟิงผายมือกล่าว

เซี่ยเหล่านานไม่ได้ปฏิเสธแม้อีกฝ่ายจะมีฐานะเป็นถึงชื่อจื่อ เขาเดินลงจากรถม้าไปก่อนและพาไปหลี่เจิงเฟิงเดินเข้าไปในลานภายในลานเวลานี้มีคนหนุ่มสาวที่กำลังเปลือยกายท่อนบนฝึกทวนอยู่ ตอนนี้เป็นคือปลายฤดูสารท ทว่าพวกเขากลับฝึกจนเหงื่อเต็มศีรษะ ทวนในมือหวดขึ้นลงอย่างทรงพลังยิ่ง

ไปหลี่เจิงเฟิงยิ้ม "ดูท่าทางไม่เลว ไม่ทราบว่าจะลองทดสอบสักหน่อยได้หรือไม่"

"ชื่อจื่อ เชิญ" เซี่ยเหล่านานขยับตัวไปยืนด้านข้าง

"ดี" ไปหลี่เจิงเฟิงหมุนกายเบาๆ กระบี่ยาวข้างเอวพลันออกจากฝัก เขากำกระบี่ยาวพุ่งเข้าไปกลางกลุ่มคนหนุ่มที่กำลังฝึกทวน เป็นดังที่เวินลั่ววีกกล่าว กระบี่ที่ไปหลี่เจิงเฟิงฝึกฝนคือกระบี่เร็ว ยามออกกระบี่ฟาดฟันลั่นมีปฏิกิริยาแผ่กระจายไปทั่ว ทำเอาใบไม้เหลืองบนต้นไม้เก่าแก่ด้านข้างร่วงพสุ เวลาผ่านไปเพียงนกร้องสามเสียงไปหลี่เจิงเฟิงก็ถอยกลับมาอยู่ที่ข้างกายเซี่ยเหล่านานแล้ว กระบี่ยาวกลับมากอยู่ในฝักข้างเอวดังเดิม อาภรณ์สีขาวตลอดทั้งตัวไม่เป็นธุลีแม้แต่น้อย ไปหลี่เจิงเฟิงยิ้ม "พอใช้ได้"

เมื่อพูดจบไปหลี่เจิงเฟิงก็ถอยหลังหนึ่งก้าว

ทวนยาวสิบเล่มที่เคยอยู่ในมือทหารทยอยปักลงบนพื้น

ทหารที่กำลังฝึกอยู่ในลานมีสิบสามนาย มีสิบนายถูกไปหลี่เจิงเฟิงฟันทวนกระเด็นตกลงพื้นในพริบตา ที่เหลืออีกสามนาย นายหนึ่งแผดเสียงคำรามเกรี้ยวกราด ทวนยาวในมือระเบิดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยโดยพลัน ส่วนอีกสองนายมือขวาสั่นเทา ทวนยาวราวกับจะหลุดออกจากมือ ศีรษะมีเส้นเลือดปูดขึ้น แต่ยังคงกำทวนไว้อย่างแน่น

"ทุกท่าน เป็นครั้งแรกที่ได้พบกัน ข้าชื่อไปหลี่เจิ้งเฟิง" ไปหลี่เจิ้งเฟิง
ก้มศีรษะเล็กน้อย

ทหารในลานต่างตกตะลึงและรีบคุกเข่าลงข้างหนึ่งพร้อมประสาณมือ
คารวะ "น้อมพบชื่อจื่อ!"

"ไม่ต้องมากพิธี ที่จริงแล้วฐานะข้าในจวนนั้นต่ำต้อยมาก"
ไปหลี่เจิ้งเฟิงกวาดตามองพวกเขาทีหนึ่ง "ข้าให้वानอาสาสมัครให้เปิด
สำนักฝึกยุทธ์ที่นี่เพื่อคัดเลือกคนที่จะกลายเป็นแม่ทัพในอนาคต พวกเจ้า
สิบคน เดือนหน้าไปรายงานตัวในกองทัพ รับตำแหน่งหัวหน้าพลทหารม้า
เจ้า คนที่ทวนถูกทำลาย รับตำแหน่งผู้ช่วยแม่ทัพ สำหรับพวกเจ้าสองคน
รอก่อน"

ทหารสองนายที่ยังมีทวนอยู่ในมือหันไปสบตากัน คนหนึ่งกล่าว
ด้วยความฉงน "พวกข้าสองคนยังจับทวนไว้ได้ แต่เหตุใดไม่ได้รับตำแหน่ง
ขอรับ"

"เนื่องจากหนทางของพวกเจ้ายังต้องรอให้ผู้อื่นตัดสินใจ" ไปหลี่เจิ้งเฟิง
กล่าวเสียงขรึม "คนของสำนักศึกษาจะมาถึงเมืองกานตงเร็วๆ นี้ นี่คือ
โอกาสที่คุณชายสกุลขุนนางก็หาไม่ได้"

สองคนนั้นตะลึงงัน

"หากไม่ได้รับเลือกก็ค่อยมาเป็นรองแม่ทัพน้อยที่กองทัพหัวเฟิง
ของข้าสักคน!" ไปหลี่เจิ้งเฟิงหมุนกาย เดินออกนอกประตูไป

ในที่สุดสองคนนั้นก็ตั้งสติได้และเอ่ยเสียงดัง "ขอบพระคุณชื่อจื่อยิ่ง!"

เขี่ยเหล่าซานตามออกไป "ชื่อจื่อคิดว่าอย่างไรบ้าง"

"พวกเขาเตรียมตัวออกรบสังหารข้าศึกได้ดี บางทีอาจเป็นทหารกล้า
ที่ใช้หนึ่งด้านร้อย" ไปหลี่เจิ้งเฟิงขมวดคิ้วเล็กน้อย "แต่จะเข้าตาสำนักศึกษา
หรือไม่ ข้าก็ไม่ว่าแล้ว"

"บางเรื่องยังต้องดูกันที่พรสวรรค์ โลกนี้ไม่ยุติธรรมจริงๆ บางคน

เกิดมาก็มีพรสวรรค์เป็นเลิศแล้ว อย่างเช่นคุณชายน้อยไปหลี่" เชียเหล่านาน ยิ้มกล่าว "เมื่อมองผลงานความสำเร็จในตอนนี้นักศึกษาก็ยังให้ความสำคัญกับพรสวรรค์มากขึ้น หากท่านไม่ยากให้คุณชายน้อย ถูกพาไปเมืองเทียนจี้จริงก็ต้องขอบคุณตัวให้ดีๆ"

ไปหลี่เจิงเฟิงถอนหายใจ "เหตุใดพวกท่านถึงมองเขาเป็นเหมือนสมบัติล้ำค่ากันไปหมด ข้ามองอย่างไรก็รู้สึกว่าเขาเป็นขยะชิ้นหนึ่ง"

"ชื่อจื่อมองไม่ผิด คุณชายน้อยในตอนนี้เป็นขยะชิ้นหนึ่งจริงๆ" เชียเหล่านานตอบ

ไปหลี่เจิงเฟิงยักไหล่ "ในฐานะบิดา หากมันทำให้เขาใช้ชีวิตอย่างสงบสุขได้ จะเป็นขยะก็ให้เป็นไปเถอะ"

"ในยุคสมัยที่วุ่นวาย หายนะย่อมมาเยือนทั้งครอบครัว ยิ่งกว่านั้น เขายังมาเกิดในสกุลไปหลี่"

"ยุคสมัยที่วุ่นวาย?"

"ในมุมมองของข้ายุคสมัยที่วุ่นวายยังไม่จบสิ้น"

คนทั้งสองขึ้นรถม้ามุ่งหน้าไปยังเมืองกานตง ขณะเดียวกันรถม้าคันหนึ่งได้แล่นสวนมาทิศทางตรงข้ามเพื่อเข้าเมืองหงหู มันเป็นรถม้าที่งดงามหรูหรา ลากโดยม้าสีขาวบริสุทธิ์ไร้ตำหนิตัวหนึ่ง โดยมีสาวใช้ชุดครามท่าทางองอาจห้าวหาญถือแส้วดม้า

"หยุด" สาวใช้ชุดครามดิ่งบังเหียน "คุณหนู จะไม่ไปต่อจริงๆ หรือเจ้าคะ"

"พวกเราขับปากู่เทียนเซิงแล้ว ในช่วงห้าปีนี้ห้ามเข้าเมือง ข้า นับเวลาดูแล้วยังขาดอีกห้าวัน ในห้าวันนี้ก็พักอยู่ที่เมืองหงหูไปก่อน" หญิงสาวในรถม้ากล่าว

มือกระบี่ผมขาวคนหนึ่งทะยานลงมาข้างรถม้า "คุณหนู"

"ทูตทั้งสี่จะมากันกี่คน" หญิงสาวในรถม้าเอ่ยถาม

12 เพลงยุทธก้องท้าว เขียนสุราไร้เทียมทาน 2

"มีทูตสองคนกำลังเร่งเดินทางอยู่ ห้าววัน จะมาถึงที่นี่ก็ประมาณ
ห้าววัน" ไปฟ้าเขียนตอบ

"ดี! ห้าววันให้หลังค่อยเข้าเมือง"

บทที่ 50

มหามรรคาสู่ฟ้า

"หากพบกู่เซียนเชิงแห่งนี้ชื้อ คุ่มครองเขาอย่าให้ตายแล้วพากลับ
เขาชิงเฉิง" ภายในร้านสุราแห่งหนึ่งซึ่งดูไม่สะดุดตาในเมืองกานตง
นักพรตหนุ่มอ่านจดหมายในมือจบก็จุ่มมันลงในจอกสุราแล้วคนไม่นาน
กระดาก็เปื่อยยุ่ยอยู่ในนั้น เขาแขวนหน้าตมมันจนหมดจอกแล้วเซ็ดสุรา
ที่มุมปาก "เงินเหรินเจ้าสำนักพูดไม่คิดจริงๆ คุ่มครองเขาอย่าให้ตาย?
ข้าสู้ฝีมือปีศาจพวกนั้นได้หรือ ให้พาไปเขาชิงเฉิง? ข้าสู้กู่เซียนเชิง
ได้หรือ..."

ภายในโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งถัดจากร้านสุราไปสามถนน ชายหนุ่ม
คนหนึ่งกำลังลับกระบี่ กระบี่ในมือของเขาสะอาดสะอ้าน จัดว่าเป็น
ของชั้นเลิศในโลกแล้ว แต่เขากลับพลาดกระบี่ที่ดีที่สุดยิ่งกว่า

"ปู่หว่านเงิน..." เขาพึมพำเบาๆ และหยุดมือ ก่อนเงยหน้าขึ้น
เล็กน้อย

เขาคือศิษย์ที่ถูกตั้งความหวังไว้สูงที่สุดในเมืองอู่ซวง แต่การออกมา
ล้มคมครั้งแรกก็หักเสียแล้ว...

"ผู้เฒ่าอวี๋ ข้าอยากเห็นบทเพลงกระบี่ชื้อนั้นอีกครั้ง"

"เพราะเหตุใด"

"หลังถ้ามรรคาจากฟ้าแล้ว ข้าจำได้ว่ายังมีทำสุดท้ายอีก"

"มหามรรคาสู่ฟ้า"

"ใช่ขอรับ ข้าอยากเห็นมหามรรคาที่แท้จริงนั้น และอยากเห็น
มรรคากระบี่ของตัวเอง"

"นี่คือเส้นทางที่เจ้าเลือกเอง คนของเมืองอุ้งขวงจะไม่ไปกับเจ้า
พวกเราไม่อยากจะไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ และไม่อยากจะศัตรูกับ
จวนเจิ้นซีโหว หากเจ้าจะไปก็ไปได้แค่คนเดียว เข้าใจหรือไม่"

"ศิษย์เข้าใจแล้วขอรับ ศิษย์จะระมัดระวังอย่างแน่นอน"

ซ่งเยียนหุยเก็บกระบี่ส่วยเยวี่กกลับเข้าฝักแล้วกล่าวพึมพำเบาๆ
"มหามรรคาสู่ฟ้า..."

นอกจวนเจิ้นซีโหว

เวินหูจิวถือกาสุราเดินเฉียดไหล่คนแบกหามผู้หนึ่ง จากนั้นบนมือ
ที่ถือกาสุราของเขาก็กวักมีกระดาดแผ่นหนึ่ง เขาทำที่เป็นแหว่งหน้า
ตี่มสุรา แต่แท้จริงแล้วเปิดกระดาดแผ่นนั้นออก

"วิชากระบี่ชีตู มหามรรคาถาฝ่า ชาวโลกต่างเทิดทูน หลีกทาง
ให้เขาไป อย่างไรเสียยังมีมรรคาพิสดารอยู่ให้พวกเราคว้ามานะ" เวินหูจิว
ขมวดคิ้วเล็กน้อย พออ่านมาถึงลางสุดยังมีตัวอักษรเล็กๆ ทั่วทั้ง
"หากอันตรายต่อสกุลไปหลี่...ถอย... มรรคาพิสดารหนอมรรคาพิสดาร
ท่านพ่อที่เคารพ ข้าเองก็อยากเห็นมหามรรคาที่แท้จริงเหมือนกัน"
งูเขียวตัวหนึ่งกระโจนออกมาจากแขนเสื้อของเวินหูจิวและกลืนกระดาด
แผ่นนั้นเข้าไปในท้อง พอเขาหมุนกายไปก็พบว่าเวินลั่วอวี่ยืนอยู่ตรงหน้า

เวินลั่วอวี่ถามด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง "คือข่าวที่ท่านพ่อส่งมาหรือ"

เวินหูจิวไม่ได้หลีกเลี่ยงคำถามนี้ เขาพยักหน้า "ใช่ บอกว่าเบื้องล่าง

ของมหารรรคา ยังมีมรรคาพิสดารอยู่ มหารรรคายกให้ชาวโลกไป
ส่วนมรรคาพิสดารเก็บไว้ให้สกุลเงิน"

"ท่านรู้หรือไม่ว่ามรรคาพิสดารที่ท่านพ่อพูดหมายความว่าอะไร"
เงินลั่วอวีถาม

เงินหูจิวชะงักไปครู่หนึ่งก่อนถอนหายใจกล่าวว่า "ได้ยินเรื่องเล่า
มาบ้าง แต่ไม่เคยเห็น หากมีอยู่จริงมีสงและเทพต่างกลัวมัน"

"หากคว้ามมาได้เล่า" เงินลั่วอวีถามอีก

เงินหูจิวแยมยิ้ม "ข้าเองก็สงสัยเหมือนกัน หากคว้ามไม่ได้ เจ้า
จะช่วยสกุลไปหลี่หรือว่าช่วยสกุลเงิน"

เงินลั่วอวีพลันหัวเราะคิกคักอยู่นาน ก่อนยื่นมือไปตีศีรษะของ
เงินหูจิว "ถึงเวลาข้าจะถามบุตรชายข้า เขาให้ข้าช่วยใคร ข้าก็ช่วย
คนนั้น!"

เงินหูจิวแหวดตาอ่อนโยนและยื่นมือไปขยี้ศีรษะของเงินลั่วอวีเบาๆ
เหมือนเมื่อครั้งยังเยาว์ที่เขามักจะขยี้ศีรษะน้องสาวตัวน้อยคนนี้ เงินหูจิว
กล่าวอย่างเนิบช้า "ไม่ต้องกังวล ท่านพ่อบอกว่าหากเป็นอันตรายต่อ
สกุลไปหลี่ให้ถอย"

เงินลั่วอวีมองไปยังที่ไกลๆ แหวดตาเผยความกลัดกลุ้ม "ท่านพ่อ
บอกให้ถอย ไม่ได้บอกให้ช่วย แสดงว่าท่านพ่อสัมผัสได้ว่าเหตุการณ์
ในครั้งนี้อาจแตกต่างออกไป..."

"ท่านพ่อก็คือท่านพ่อ ข้าก็คือข้า สกุลไปหลี่ข้าไม่สน แต่น้องสาว
ของข้าจะบาดเจ็บใดๆ ไม่ได้ หลานชายของข้าก็ไม่ได้เช่นกัน" เงินหูจิว
กล่าวเสียงเคร่งขรึม "นอกเสียจากว่าข้าเงินหูจิวจะตายก่อน"

ภายในจวนเงินซีโหว

ไปหลี่เจิงเฟิงที่เพิ่งกลับมาจากเมืองหนูกำลังนั่งหาหรือกับเซี่ยเหล่านาน

อยู่ในห้องของตัวเอง

"ชื่อจื่อแนใจว่าจะทำเช่นนี้หรือ" เชียเหล่านานถาม

"หลายปีมานี้ท่านพ่ออ่อนโยนเกินไป ข้ากลัวว่าเขาจะลงมือ
ขั้นสุดท้ายไม่ลง" ไปหลี่เจิงเฟิงถอนหายใจกล่าว

"อย่าว่าแต่สหายเลย ต่อให้เป็นญาติ บิดาท่านในอดีตก็กล้า
หยิบดาบขึ้นมา" เชียเหล่านานหัวเราะ

"แต่ท่านพ่อไม่ควรหยิบดาบอีกแล้ว ดังนั้นดาบที่เขาไม่หยิบขึ้นมา
ข้าบุตรชายคนนี้จะหยิบแทนเขาเอง!" ไปหลี่เจิงเฟิงกล่าวด้วยน้ำเสียง
เฉียบขาด

นอกลานเรือนที่ซ่อนอยู่ในส่วนลึกของเมืองกานตง ชายชรา
ผู้หนึ่งหยุดยืนนิ่ง

ยามสุมเกราะเขายังคงเป็นขุนนางฝ่ายทหารชั้นหนึ่งที่อำนาจ
ล้นสะเทือนเป่ยหลี่ผู้นั้น ดวงตายังคงแหลมคมดุจเหยี่ยว

ทว่าพอเปลี่ยนเป็นชุดคลุมยาว เขากลับดูเหมือนชายชราธรรมดาๆ
ที่ไม่อาจจะธรรมดาไปกว่านี้

รอบๆ ชายชรามีผู้คุ้มกันที่มองไม่เห็นอยู่จำนวนมาก เขาทำศึกบน
สนามรบมาหลายปี มีคนมากมายก่ายกองอยากจะฆ่าเขา แต่เขา
ไม่แน่ใจว่าคนที่อยู่ข้างในลานเรือนผู้นั้นอยากจะฆ่าเขาหรือไม่

ทันใดนั้นในลานเรือนก็มีเสียงฉิ่งดังแว่วขึ้น

เสียงฉิ่งนี้ใสกระจ่างราวกับน้ำพุกลางภูเขาคู่ที่ค่อยๆ พรั่งพรูออกมา
ดูเหมือนจะมีความสง่างามของสายน้ำบนภูเขาสูง แต่กลับพกพาความ
ห่างเหินของสหายเก่าที่บังเอิญพบกัน พอฟังแล้วสุดท้ายก็ยังแฝงความ
ผ่อนคลายเป็นอันมาก ชายชรายื่นมือไปจับไม้แห้งเหลืองที่ปลิวมา
แต่ทันใดนั้นไม้ก็พลันเปลี่ยนเป็นดอกท้อกลีบหนึ่งในมือของเขา

"ที่แท้..." ชายชราถอนหายใจเบาๆ

หนึ่งบทเพลงจบลง ชายชรามองดูกลีบดอกท้อในมือที่สลายเป็น
ผุยผงและปลิวหายไปจากมือ เขายื่นมือไปเช็ดความเปียกชื้นเล็กน้อย
ที่หางตา หมุนกายอย่างช้าๆ เดินไปยังปลายถนน

ในบทเพลงไร้ซึ่งจิตสังหาร แต่กลับแฝงความเศร้าที่ไม่ได้พบหน้า
สิ่งที่ดีดออกมาคือความรู้สึกของการแยกจาก

ชายชราที่อยู่ในลานเรือนติดฉินเบาๆ ทันใดนั้นหัวคิ้วเขาก็พลัน
กระตุกก่อนสะบัดมือหนึ่งที่ กระป๋ายาวปรากฏขึ้นในมือ เขากะโดด
ทะยาน กวาดแกว่งกระบี่ร้ายราวอย่างคลุ้มคลั่งอยู่ในลานเรือน

เมืองกานตง บ่อนพนันจีนสี่

"วางเงินแล้วเอามือออกๆ!" คุณชายผู้หล่อเหลาส่งางามซึ่ง
สวมอาภรณ์สีขาวตลอดทั้งร่างกำลังเขย่ากล่องลูกเต๋าในมือ นั่งอยู่
กลางโต๊ะพนัน "แทงสูงออกต่ำ แทงต่ำออกสูง เงินทั้งหมดล้วนตกอยู่ใน
กระเป๋าชั่ว"

"คุณชายน้อย เหตุใดไปที่ตั้งหลายเดือน พวกข้าคิดถึงแย้เลย!"
นักพนันข้างๆ ขวนคุ้ยขึ้นมา

"คิดถึงข้าหรือว่าคิดถึงเงินของข้ากันแน่" ไปหลี่ตงจวินยิ้มกล่าว

"ยอมไม่ใช่ทั้งคู่! ย่อมต้องคิดถึงสุราของคุณชายน้อยอยู่แล้ว!"

นักพนันผู้นั้นกล่าวด้วยรอยยิ้ม "คราวนี้..."

"มีหมดๆ! รีบร้อนอะไรกัน!" ไปหลี่ตงจวินตะโกน "เดิมพันกันหมด
หรือยัง สูงหรือว่าต่ำ!"

"แทงสูง!"

"แทงต่ำ!"

"เปิด!"

ไปหลี่ตงจวินเปิดกล่องลูกเต๋าออก กล่าวพลางหัวเราะดังลั่น
"ฮ่าๆๆ! เสือดาว*!"

"เฮ้อ!" หลายคนถอนหายใจกันอย่างพร้อมเพรียง

"มาๆๆ เสี้ยวเหอ ไปเอาสุราของข้ามาแบ่งให้ทุกคน! หนึ่งในคน
หนึ่งจอก ดื่มร่วมกับท่าน!" ไปหลี่ตงจวินหยิบสุราหนึ่งจอกชูขึ้นเหนือศีรษะ
"มา!"

"คารวะคุณชายน้อย!" ทุกคนแบ่งกันคนละจอกแล้วเงยหน้าดื่ม

"ดื่ม!" ไปหลี่ตงจวินดื่มหมดในรวดเดียวก่อนจะโยนจอกให้ผู้ดูแล
บ่อน แล้วกระโดดตัวลอยลงจากโต๊ะ เขาเดินไปที่มุมหนึ่ง ผู้ดูแลบ่อน
ที่ชื่อเสี้ยวเหอผู้นั้นส่งกระดาษแผ่นหนึ่งให้ ไปหลี่ตงจวินเปิดกระดาษ
ออก บนนั้นเขียนข้อความสั้นๆ ว่า

'ไม่มีอะไร สบายใจ'

ไปหลี่ตงจวินถอนหายใจ เก็บกระดาษแผ่นนั้นเข้าไปในอกเสื้อ
"ก็เพราะว่าไม่มีอะไรถึงได้ไม่สบายใจนี่ไง มันจะไม่มีอะไรได้อย่างไร"

* ในการพนันทอยเต๋าของจีน เจ้ามือทอยลูกเต๋าดอกเลขเดียวกันในเลข 1-6 เลขใดเลขหนึ่งทั้ง 3 ลูก
เช่น ต้องหนึ่ง ต้องสาม ต้องหก เป็นต้น เรียกว่าเสือดาว

บทที่ 51

การตัดสินใจสังหาร

เมืองหงหู

โรงเตี๊ยมจินเยวี่ (จันทราทอง)

มือกระบี่ผมขาวกับชายถือพัดในชุดสีม่วงต่างยืนเฝ้าประตูโรงเตี๊ยมสาวใช้ชุดครามค้มกันหญิงสาวลงจากรถม้าเดินเข้าไปด้านใน หญิงสาวคนนั้นมีผ้าสีขาวปิดบังใบหน้า มองเห็นรูปโฉมไม่ชัดเจน แต่มีดวงตาที่อ่อนหวานและอ่อนโยน...

"มองเพียงครั้งเดียวก็ตกอยู่ในภวังค์ลึก" มือกระบี่ผมขาวกล่าวอย่างทอดถอนใจ

ชายถือพัดในชุดสีม่วงโบกพัดจีบในมือ "เจ้าสนใจคุณหนูหรือ"

"เจ้าไม่สนใจคุณหนูรีใจ" มือกระบี่ผมขาวย้อนถาม

"ข้าจะปกป้องคุณหนูจนตัวตาย แต่อย่างอื่นไม่กล้าเรียกร้องเกินเลย" ชายถือพัดในชุดสีม่วงยิ้มพลางกล่าว

มือกระบี่ผมขาวลูบจอนผมของตนเอง "เช่นนั้นเจ้าก็ละโมภยิ่งกว่าข้าเสียอีก"

"เก็บคำพูดพวกนี้ของพวกเจ้าซะ อย่าให้หลุดได้ยินเข้า" สาวใช้ชุดคราม

เดินออกมาจากในโรงเตี๊ยม

มือกระบี่ผมขาวยืม "แล้วทู่จะทำอย่างไร"

"ฆ่าพวกเจ้า" สาวใช้ชุดครามขยับเข้ามาใกล้ข้างหูของเขาแล้ว
กล่าวหนึ่งประโยคด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม "ในใจของพวกทู่ตู่ คุณหนูคือ
ผู้สูงส่ง บริสุทธิ และศักดิ์สิทธิ์ หากถูกคนอย่างพวกเจ้าวิพากษ์วิจารณ์
ย่อมต้องฆ่าพวกเจ้าแน่"

"โหดเหี้ยมขนาดนั้นเลยหรือ" ชายถือพัดในชุดสีม่วงกล่าวอย่าง
ไม่ใส่ใจแม้แต่จะน้อยและยังคงโบกพัดเบาๆ เช่นเดิม

"พวกเจ้าติดตามคุณหนูตั้งแต่เด็กไม่เคยใช้ชีวิตในสำนัก อย่างมากที่สุด
ก็แค่ได้คบค้ากับพวกผู้อาวุโส ได้พบทู่ตู่ทั้งสี่น้อยครั้ง ไม่เคยได้เห็นว่
ทู่ตู่ทั้งสี่ลงโทษคนในสำนักอย่างไรพวกเจ้าคนหนึ่งเรียกตัวเองว่าไปฟาเซียน
อีกคนเรียกตัวเองว่าจื่ออีโหว พวกเจ้าแข่งกันมีจิตใจสูงกว่าฟา แต่ต่อให้
จิตใจสูงเพียงใดก็มีผืนพำนัที่พวกเจ้าข้ามไม่พ้น จจริงสิ ทู่ตู่ที่มาครั้งนี้
คือสองคนไหน"

จื่ออีโหวหยุดโบกพัดในมือ "อู่ฝ่า อู่เทียน"

"อา...เป็นสองคนที่โหดเหี้ยมยิ่งนัก ดูเหมือนคนในพรรคจะลงมือ
ขึ้นเด็ดขาดแล้ว" สาวใช้ชุดครามยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย "พวกเจ้าต้อง
ระวังจริงๆ เพราะพวกเขาก็เหมือนกับชื่อ"

"อู่ฝ่า (ไร้กฎ) อู่เทียน (ไร้สวรรค์)"*

ไปฟาเซียนลูบกระบี่ที่ข้างเอวแล้วยกยิ้ม "เช่นนั้นก็ให้ออกาสนี้
เรียนรู้ให้เต็มที่ไปเลย"

"ครั้งนี้พรรคกระทำการใหญ่โตเพียงเพื่อค้นหาเซียนกระบี่สี่ชื่อหรือ
เซียนกระบี่สี่ผู้มีประโยชน์อันใดกับพวกเรา" จื่ออีโหวถาม

* ชื่อ 'อู่ฝ่า' และ 'อู่เทียน' แปลว่าไร้กฎและไร้สวรรค์ หมายถึงการตั้งใจทำเรื่องชั่วช้าโดยไม่สนใจกฎหมาย
บ้านเมืองหรือกฎแห่งสวรรค์

สาวใช้ชุดครามยักษ์ไหล "เรื่องนี้ข้าเองก็ไม่รู้ แต่นอกจากเขียนกระบี่ขึ้นผู้
ผู้นั้นแล้ว พวกเจ้ายังจำชายที่ชื่อว่าไปหลี่ตงจวินผู้นั้นได้หรือไม่ ดูเหมือน
ตำแหน่งของเขาในใจคุณหนูจะไม่ธรรมดา"

ไปฟ้าเขียนหรีดตาลง "เขาลำคัญมาก?"

"ลำคัญมาก" สาวใช้ชุดครามยักษ์กล่าว

"ชักอยากฆ่าเขาขึ้นมาแล้ว" ไปฟ้าเขียนแต่ด้ามกระบี่เบาๆ

"หืม?" สาวใช้ชุดครามหันมามอง

"แต่ข้าจะพาเขากลับไป" ไปฟ้าเขียนพลันกล่าวขึ้น

สาวใช้ชุดครามถอนหายใจ "บางครั้งก็เลื่อมใสคุณหนูจริงๆ
มักทำให้คนยินดีทำสิ่งต่างๆ เพื่อคุณหนูได้มากมายขนาดนี้"

เช้าตรู่วันถัดมา

จวนเจิ้นซีโหว่

ไปหลี่เจิงเฟิงถามพ่อบ้านเฒ่า "สองสามวันนี้คุณชายน้อยไปที่ใด
บ้าง"

"เรียนชื่อจื่อ ร้านสุรา บ่อนพนัน โรงเลียงม้าขอรับ นอกจากหอคณิกา
ที่ไม่กล้าไปแล้วสถานที่ใดที่เที่ยวเล่นได้ก็ล้วนวิ่งไปเที่ยวเล่นทุกที่ เมื่อคืน
เกรงว่าจะเหนื่อยแล้ว จึงนอนจนถึงตอนนี้ก็ยังไมตื่นขอรับ" พ่อบ้านเฒ่าตอบ

"เป็นชยะขึ้นหนึ่งจริง?" ไปหลี่เจิงเฟิงสายหน้า "ไปเรียกเขามาให้ข้า
แล้วให้นำนางกระปี่มาที่ลานหลังจวน" จากนั้นไปหลี่เจิงเฟิงก็หมุนกาย
เดินไปยังลานหลังจวน

เขาฝึกกระบี่ที่ลานหลังจวนหนึ่งรอบ

ดื่มชาสองถ้วย

เรียกพ่อบ้านเฒ่ามาเดินหมากรุกสามกระดาน

จากนั้นีบเลิกน้อย

สองชั่วยามต่อมาไปหลี่ตงจวินที่สวมชุดคลุมยาวตัวใหญ่ ผูกผ้าคาดเอวหลวมๆ ในมือถือปู้หว่านเงินก็เข้ามาในลานหลังจวนด้วยท่าทางเกียจคร้านพลางหาเวเล็กน้อย "ท่านพ่อ เรียกมาตั้งแต่เช้าด้วยเหตุใด ข้ายังนอนไม่พอเลย"

"ไม่กี่วันก่อนเจ้าไม่ได้บอกว่ายากเรียนกระบี่หรือท้าวทั้งเขตซีหนานผู้ทีวี่ชากระบี่แข็งแกร่งกว่าข้ามีอยู่ไม่กี่คน" ไปหลี่เจิงเฟิงวางถ้วยชาในมือ "ข้าจะสอนเจ้า"

"ท่านจะสอนข้า?" ไปหลี่ตงจวินตะลึงงัน

ซึ้ง! กระบี่ยาวออกจากฝัก ไปหลี่เจิงเฟิงจับกระบี่ด้วยมือขวาแล้วพุ่งเข้าไปหลี่ตงจวินอย่างฉับพลัน

ไปหลี่ตงจวินอย่างอื่นไม่ได้เรื่อง แต่วิชาตัวเบาได้รับสืบทอดมาจากบิดาโดยตรง เขาใช้ปลายเท้าถีบพื้นเพื่อถอยไปข้างหลัง ทว่าไปหลี่เจิงเฟิงกลับมาถึงตรงหน้าแล้ว เมื่อไปหลี่เจิงเฟิงเหวี่ยงกระบี่ยาวเบาๆ ปู้หว่านเงินในมือไปหลี่ตงจวินก็หลุดลอยออกไป ไปหลี่เจิงเฟิงใช้มือซ้ายคว้าด้ามกระบี่เล่มนั้น มือขวาเก็บกระบี่คู่กายเข้าฝัก ปลายเท้าร่อนลงพื้นแล้วถอยกลับมาที่เดิม

"เป็นกระบี่ที่ดีดังคาด" ไปหลี่เจิงเฟิงถือปู้หว่านเงินเล่มนั้นไว้ในมือ "เป็นครั้งแรกที่ได้ใช้กระบี่ขึ้นเขียนกง กระบี่นี้ให้อยู่กับเจ้าช่านาเสียตายจริงๆ"

"คืนมาให้ข้า!" ไปหลี่ตงจวินแตะปลายเท้าทะยานตัวออกไปพร้อมเหวี่ยงกำปั้นด้วยมือขวาด้วยคิดจะคว้ากระบี่คืนมา

ไปหลี่เจิงเฟิงเบี่ยงตัวไปด้านข้างเล็กน้อยแล้วสะบัดมือซ้าย ปู้หว่านเงินเล่มนั้นก็บินออกจากฝักไปยังมือของไปหลี่ตงจวิน "คืนให้แล้ว เจ้าใช้ซะสิ"

"ข้าใช้แน่!" ไปหลี่ตงจวินเงื้อมกระบี่ขึ้นแล้วฟันใส่บิดาที่หนึ่ง

ไปหลี่เจิงเฟิงแค้นเสียง กระบี่ยาวในมือออกจากฝักอีกครั้ง เขาฟันเพียงหนึ่งครั้งกระบี่ของไปหลี่ตงจวินก็กระเด็นหลุดมือลอยไป ไปหลี่เจิงเฟิงทะยานตัวตามขึ้นไปเตะกระบี่ปู้หฺรฺวฺนเงินลงบนพื้นแล้วตะโกน "เจ้าเรียกมันว่าการใช้กระบี่?"

"อีกรอบ!" ไปหลี่ตงจวินเก็บกระบี่ขึ้นจากพื้นแล้วเงยหน้าขึ้นมองไปรอบๆ กลับไม่เห็นแม้แต่เงาของไปหลี่เจิงเฟิง เขาตะลึงงัน "ท่านอยู่ที่ใด"

"อยู่ี่" ไปหลี่เจิงเฟิงเอากระบี่แตะบนไหล่ของไปหลี่ตงจวิน มือซ้ายคว้าน้ำเต้าสุราที่อยู่ข้างเอวของไปหลี่ตงจวินมาเงยหน้าดื่มหนึ่งอีก "หากวิชากระบี่ของเจ้าเหมือนกับวิชาหมักสุราของเจ้าก็คงจะดี"

"ฝึกกระบี่ก็แค่เกิดนึกสนใจขึ้นมากะทันหัน แต่หมักสุราเป็นความปรารถนาชั่วชีวิตของข้า จะเหมือนกันได้อย่างไร" ไปหลี่ตงจวินแค้นเสียงแล้วหมุนกายหลบกระบี่ยาวของไปหลี่เจิงเฟิง

ไปหลี่เจิงเฟิงถอนหายใจ "หากคนที่รักกระบี่อย่างแท้จริงมาได้ยิน 'เกิดนึกสนใจขึ้นมากะทันหัน' ประโยคนี้ของเจ้าคงแสดงหญิงนัก ช่างเถอะวันนี้ข้าจะสอนเจ้าชักกระบี่"

"ชักกระบี่?" ไปหลี่ตงจวินเก็บกระบี่กลับเข้าฝักแล้วชักออกมาอีกครั้ง ก่อนทำหน้านอง "ก็แค่นี้ไม่ใช่หรือ"

"เจ้าเรียกมันว่าการชักกระบี่?" ไปหลี่เจิงเฟิงยิ้มแล้วขยับกายอย่างกะทันหัน กระบี่ยาวออกจากฝักในพริบตา ตัวเขาราวกับชื่อของตนกลายเป็นสายลมระลอกหนึ่งเฉียดผ่านข้างกายไปหลี่ตงจวิน ทันใดนั้นเสียง 'เคร้ง' ดังขึ้นหนึ่งเสียงก่อนกระบี่ยาวกลับเข้าฝัก ไปหลี่ตงจวินมองกระบี่ในมือถูกปิดกระเด็นลงพื้นอีกครั้งอย่างตะลึงงัน ครั้นหันไปก็ยังไม่พบว่าโตะหินข้างๆ ถูกผ่าเป็นสองส่วน

ไปหลี่เจิงเฟิงหมุนกาย "นี่ถึงจะเรียกว่าการชักกระบี่"

"หนึ่งกระบี่เป็นตาย? นี่คือนิชากระบี่ที่ท่านพ่อฝึกหรือ" ไปหลี่ตงจวิน

ถาม

ไปหลี่เจิ้งเฟิงพยักหน้า "ข้าเคยเรียนนิชากระบี่มาหลายชุด แต่ที่เรียนแรกสุดก็คือวิชาชักกระบี่ในชั่วพริบตาแห่งความเป็นตาย วิชาชักกระบี่ที่อาจารย์สอนข้าได้ฝึกแค่ผิวเผินเท่านั้น แต่ข้าจำประโยชน์หนึ่งที่เขาพูดได้ ออกกระบี่ต้องมีเหตุ กลับเข้าฝักต้องมีผล ปราณกระบี่ดุจสายฟ้า ฟาดผ่าแล้วกลับคืนสู่สภาพดั้งเดิม ตอนที่เจ้าชักกระบี่จะต้องรู้ว่าเหตุใดตนเองถึงชักกระบี่"

บทที่ 52

ทูตจากสำนักศึกษา

สามวันติดต่อกันแล้วที่ไปหลี่ตงจวินถูกกักบริเวณให้เรียนกระบี่อยู่ที่ลานหลังจวน อีกทั้งยังเรียนแค่กระบวนท่าเดียวนั่นก็คือวิชาชักกระบี่ไปหลี่เจิงเฟิงไม่รู้ว่าไปขนหุ่นไล่กาหลายตัวมาจากที่ใด เขาบอกว่าเมื่อไรที่ไปหลี่ตงจวินชักกระบี่ฟันหุ่นไล่กาขาดเป็นสองท่อนในทีเดียวสำเร็จก็ออกจากลานหลังจวนได้

"ชักกับผายลมสิ ไม่ชักแล้ว!" ไปหลี่ตงจวินตะโกน "ซุ่นเต๋อ!"

คนงานที่ซื้อซุ่นเต๋อผู้นั้นรีบเดินเข้ามาจากนอกประตู "ข้าเหนื่อยอยู่นี่ขอรับ"

"ไปบอกท่านปู้ริบมาช่วยข้าเร็ว!" ไปหลี่ตงจวินกล่าว

ซุ่นเต๋อเกาตึ้งชะ "แต่เมื่อเช้าท่านโหวผู้เฒ่าได้มาแล้วนะขอรับ"

"มาแล้ว?" ไปหลี่ตงจวินขมวดคิ้ว

"ใช่ขอรับ ท่านโหวผู้เฒ่ายังยืนมองจากนอกประตูอยู่หลายหน จากนั้นก็บอกว่า 'ไม่เลว' แล้วเดินทางไปยังค่ายทหารขอรับ" ซุ่นเต๋อตอบ

"ดูท่าคราวนี้ท่านปู้จะถูกซื้อแล้ว" ไปหลี่ตงจวินเหวี่ยงกระบี่ในมืออย่างโกรธเกรี้ยว แล้วชี้ไปยังหุ่นไล่กาเพื่อเตรียมจะขว้างมัน "ดีๆ ข้าจะผ่า

ข้าจะฝ่าให้ท่านดู!"

ทันใดนั้นก็เสียงสายลมหวีดหวีดดังขึ้น ไปหลี่ตงจวินหันหน้าไปพบเห็นคนชุดดำพุ่งมาอยู่ตรงหน้าและยกกระบี่ขวางปู้หว่านเงินของเขา คนผู้นั้นก้มหน้าลงแล้วยิ้ม "ชื่อจื่อบอกว่าต้องชักกระบี่แล้วฟันฉับเดียวให้ขาด แต่ไม่ได้ให้คุณชายน้อยเหวี่ยงกระบี่แล้วผ่าขอรับ"

"เจ้าเป็นใคร" ไปหลี่ตงจวินเอ่ยถาม

คนผู้นั้นเก็บกระบี่โดยยังคงก้มหน้าเช่นเดิม ทำให้มองเห็นรูปโฉมบนใบหน้าไม่ชัด

ไปหลี่ตงจวินหันไปถามซุนเต๋อ "ซุนเต๋อ เจ้านี้เป็นใครกัน..."

ซุนเต๋อเกาศีระชะ "ผู้คนต่างบอกว่าชื่อจื่อมีแปดองค์รักษ์กระบี่ชำน้อยก็ไม่เคยเห็นเหมือนกันขอรับ..."

"เชิญคุณชายน้อยฝึกกระบี่ต่อขอรับ" คนผู้นั้นถอยหลังหนึ่งก้าวแล้วหายเข้าไปในมุมของลานหลังจวน

"ซุนเต๋อ!" ไปหลี่ตงจวินกล่าวอย่างโมโห

ซุนเต๋องงัน "คุณชายน้อย...มีอะไรหรือขอรับ"

"ข้าจะตีมัสสุรา!" ไปหลี่ตงจวินตะโกนเสียงดัง

นอกลานหลังจวนวินหูจิวกำลังนั่งเล่นหมากกระดานกับไปหลี่เจิงเฟิง

"ให้กำเนิดบุตรชายสุดที่รักเช่นนี้ ฐีสักกระวนกระวายใจแทนเจ้าเหมือนกัน" วินหูจิววางหมากหนึ่งตัว

ไปหลี่เจิงเฟิงหยิบหมากชิ้นมาหนึ่งตัวแล้ววางลงอย่างช้าๆ "ข้าให้กำเนิดแล้ว ข้าไม่เห็นยอมไม่เปื้อน* แต่พูดตามความจริงแล้วพรสวรรค์ในวิชากระบี่ของเจ้าเด็กนี้ไม่เลวเลยจริงๆ สองสามวันมานี้

* ข้าไม่เห็นยอมไม่เปื้อน เป็นสำนวน หมายถึงการหลีกเลี่ยงที่จะรับรู้ คิดกังวลถึงเรื่องที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลง หรือปัญหาที่ไม่อาจแก้ไขอะไรได้ ทำเหมือนไม่เคยมีอยู่ไม่เคยเกิดขึ้นใจก็ยอมสงบ

ในกระบี่เดียวได้จริงๆ เล่า" เวนहुจี้ยิ้มพลางกล่าว

ไปหลี่เจิงเฟิงเอานิ้วถูตัวหมากรุกขาวในมือพลางเลิกคิ้วขึ้น "ต่อให้มีพรสวรรค์เพียงใดก็อย่าหวังจะคลำถึงเปลือกนอกของวิชาชักกระบี่เลย เขาไม่มีรากฐานของกำลังภายใน ให้เวลาหนึ่งเดือนก็ไม่พอหรอก"

"หากเขามีรากฐานอยู่ในเขตแดนสามัญวชิระเล่า" เวนहुจี้กล่าว
ลองเชิง

ไปหลี่เจิงเฟิงยิ้มกล่าว "ข้าลองทดสอบแล้ว มีกับผายลมสิ!"

"ชื่อจื่อขอรับ!" จู่ๆ ก็มีคนวิ่งเข้ามาตะโกน

ไปหลี่เจิงเฟิงขมวดคิ้วเล็กน้อย "เรื่องอันใด จำเป็นต้องรีบร้อนขนาดนี้เสียวี"

"หลุดจากสำนักศึกษามาถึงแล้วขอรับ!" คนผู้นั้นตะโกน

ไปหลี่เจิงเฟิงตกตะลึงและลุกขึ้นยืน "เร็วขนาดนี้เลย?"

นอกเมืองกานตง

คนขี่ม้ากลุ่มหนึ่งกำลังเดินทางเข้าเมืองอย่างช้าๆ

พวกเขาเร่งเดินทางมาจากเมืองเทียนฉี ตอนแรกแต่ละคนล้วนมีฝุ่นตลบฟุ้ง ทว่าก่อนเข้าเมืองชายหนุ่มในชุดเกราะอ่อนซึ่งเป็นหัวหน้าก็ได้พาคนของตนไปเปลี่ยนเป็นสวมผ้าคลุมใหญ่สีขาวแบบเดียวกันทั้งหมด ศีรษะสวมหมวกฟางสีขาว บนหมวกฟางเขียนอักษรสองตัวว่า 'จี้ชีย่า'

เสื้อคลุมตัวใหญ่กระพือ หมวกฟางพลิ้วไหว ดูมีกลิ่นอายเซียนหนุ่มหนึ่งอย่างไม่อาจบรรยาย รวากับไม่ได้เร่งเดินทางไม่หยุดหย่อน ทั้งวันทั้งคืน แต่เดินทางมาจากเมืองเทียนฉีอย่างเชื่องช้า

"เจ้าว่าเหตุใดทุกครั้งก่อนพวกเราจะไปพบคนถึงต้องเปลี่ยนเป็นชุดนี้ด้วย เปลี่ยนแล้วน่าเกลียดยิ่งนัก เจ้าก็รู้ว่าข้าไม่เหมือนเจ้า ข้า

เกลียดสีขาวยิ่งที่สุด ที่สำคัญเวลาซักก็ยุ่งยาก จะกินจะเดินก็ต้องระวัง เปื้อนฝุ่นขึ้นมาก็ไม่คู่ควรกับคำว่า 'คุณชายประดุจหยก' ที่เขียนเชิง กล่าวแล้ว" สองคนผู้เป็นหัวหน้ามีคนหนึ่งบ่นเบาๆ อยู่ตลอดเวลา

อีกคนหนึ่งก็ดูสงบนิ่งกว่ามากเอ่ยขึ้น "อยู่นอกสำนักจะทำให้เขียนเชิงขายหน้าไม่ได้ เขียนเชิงบอกว่าเป็นเรียกว่าความรู้สึกเป็นพิธีการ อารมณ์ชาวทมิฬ คุณชายประดุจหยก นั่นคือลักษณะท่าทางของ สำนักศึกษา"

"เช่นนั้นเหตุใดพวกเราต้องสวมหมวกฟางด้วย คนอื่นมองเราไม่เห็น ไหนเลยจะรู้ว่าเป็นคุณชายประดุจหยก เป็นชายหรือหญิงก็ยังไม่รู้เลย" คนที่บ่นก่อนหน้านี้กล่าว

อีกคนหนึ่งถอนหายใจ "ก็ให้เจ้ามาแล้วไง ไม่ใช่ว่าระหว่างทางเจ้า ดึงดันจะตามมาให้ได้เองหรือ"

คนที่ถอนหายใจเอ่ยเป็นหัวหน้าของทูตสำนักศึกษาซึ่งเดินทาง มาจากเมืองเทียนฉี ส่วนคนข้างๆ ที่บ่นไม่หยุดยอมนั้น 'แขกไม่ได้รับเชิญ' ซึ่งจู่ๆ ก็ปรากฏตัวระหว่างทางเมื่อคืนนั้น

"หากไม่ใช่ข้า มือสังหารแปลกประหลาดตั้งมากมายที่เจอระหว่างทาง พวกนั้น ใครจะช่วยเจ้าได้ไป"

คนทั้งสองพูดคุยกะไปพลางพากันกลุ่มคนขี่ม้าเข้าเมืองไปพลาง

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเกือกม้าดังขึ้นจากด้านหน้า คนทั้งสอง เยกหน้ามองเห็นม้าสีบรอนกว่าตัวหือตะบึงมาอย่างรวดเร็ว บนหลังม้าส่วนใหญ่นั่ง ล้วนสวมเกราะ คาดว่าคงจะเป็นทหารในกองทัพพัวเฟิง ส่วนผู้ที่ เป็น หัวหน้ากลับเป็นชายวัยกลางคนที่สวมชุดคลุมยาว ข้างเอวห้อยหยก ขึ้นหนึ่ง กระบี่ยาวหนึ่งเล่มเหน็บอยู่ข้างเอว ท่าทางแลดูสง่างามเหมือน ขุนนางสูงศักดิ์ ไม่เหมือนคนในกองทัพ

"นี่น่าจะเป็นชื่อจื่อของจวนเจินซีโหว ไปหลี่เจิงเฟิง" ผู้เป็นหัวหน้า

ของทูตสำนักศึกษาเอ่ยขึ้นด้วยเสียงอันเบา

ทว่าทูตที่บ่นอยู่ข้างๆ ตลอดกลับมีที่ทำดูถูก "บุตรชายของเทพสังหาร
ผู้นั้นหรือ เหตุใดถึงดูไม่ต่างจากพวกซื่อจื่อในเมืองเทียนฉีเท่าไรเลย"

"อย่าได้ดูถูก อย่างไรก็ตามเขาก็เป็นบุคคลที่ร้ายกาจ" หัวหน้าทูตตั้ง
บังเหียน "ซื่อจื่อ!"

ไปหลี่เจิงเฟิงตั้งบังเหียนหยุดม้าตรงหน้าพวกเขา ก่อนประสานมือ
คารวะกล่าว "เซียนเซิงน้อย"

หลี่เซียนเซิงแห่งสำนักศึกษาเป็นถึงตำนานของใต้หล้า จึก
ทำเนียบวรยุทธ์ด้วยมือ ดวลกระบี่ไร้คู่ต่อกร เขามีศิษย์เจ็ดคน หนึ่งใน
เจ็ดคนนั้นเป็นศิษย์เอกที่ได้รับการถ่ายทอดโดยตรงมากที่สุด ในตอนนี้
หลี่เซียนเซิงติดต่อกับภายนอกน้อยยิ่ง ปกติจะมอบหมายให้ศิษย์เอก
ไปจัดการ ผู้คนจึงเรียกศิษย์เอกผู้นี้ว่าเซียนเซิงน้อย

เซียนเซิงน้อยไม่ใช่คำที่วิเศษอะไรมาก เพราะปกติแล้วเซียนเซิง
ในสำนักศึกษาส่วนตัวที่อายุน้อยหน่อย ก็จะถูกเรียกกันว่าเซียนเซิงน้อย

แต่คนผู้นั้นเป็นถึงเซียนเซิงน้อยแห่งสำนักศึกษาจี้ซย่าในเป่ยหลี่

เซียนเซิงน้อยพยักหน้า "ไม่ได้พบกันนาน"

บทที่ 53

ท่านเซียนเชิง

พวกไปหลี่เจิงเฟิงพาเหล่าทูตจากสำนักศึกษากลับไปยังจวนเจิ่นซีโหว และให้คนส่งจดหมายไปที่ค่ายทหาร ไปหลี่ลั่วเงินที่อยู่ในค่ายได้ยินข่าวแล้วก็ไม่ได้ตกใจ เพียงตอบรับอย่างเรียบนิ่งหนึ่งคำแล้วลาดตระเวนต่อ "ถ่ายทอดคำพูด ให้ไปหลี่เจิงเฟิงรับผิดชอบทั้งหมด"

"รับบัญชา!"

ไปหลี่เจิงเฟิงพาทูตจากสำนักศึกษามาพักผ่อนในห้องโถงหลักของจวนเจิ่นซีโหวครู่หนึ่งก่อนจะกล่าวว่า "เนื่องจากมากะทันหัน เรือรบรับรองยังจัดไม่เรียบร้อย ขอทุกท่านรอสักครู"

เซียนเชิงน้อยก้มหน้ากล่าว "ไม่รีบร้อน"

เมื่อเหล่าทูตจากสำนักศึกษาเข้ามาในห้องโถงหลัก คนส่วนใหญ่ต่างถอดหมวกฟางบนศีรษะ มีเพียงทูตหนึ่งคนกับเซียนเชิงน้อยที่ยืนอยู่ด้านหน้าสุดเท่านั้นที่ไม่ได้ถอดหมวกฟางของตน

"ได้ยินว่าชาวโลกได้เห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของเซียนเชิงน้อยน้อยครั้งนัก" ไปหลี่เจิงเฟิงดื่มชาหนึ่งคำ

เซียนเชิงน้อยหัวเราะเบาๆ "ผู้คนต่างบอกว่าพวกเราศิษย์สำนักศึกษา

อะอะโวยวาย ใส่ใจตัวเองมากเกินไป แต่ที่จริงแล้วข้าแค่ไม่ชอบกินข้าวร่วมกับผู้อื่น เมื่อสวมหมวกฟางนี้ แม้แต่คำปฏิเสธก็ไม่จำเป็นต้องคิดแล้ว"

"แล้วคุณผู้นี้คือ?" ไปหลี่เจิงเฟิงมองไปยังทูตสวมหมวกฟางที่อยู่ข้างๆ เขียนเชิงน้อย

คนผู้นั้นตอบว่า "ข้าเองก็เป็นศิษย์ของหลี่เขียนเชิงแห่งสำนักศึกษาเช่นกัน ทว่าแต่เดิมข้าไม่ใช่หนึ่งในทูตที่ต้องมาในครั้งนี้ อันที่จริงข้าเพียงมาหาสหายเพื่อพูดคุยเรื่องเก่าๆ ชื่อจื่อคิดเสียว่าข้าถือโอกาสแวะมาเที่ยวเล่น หรือทำเป็นมองไม่เห็นไปเลยก็ไม่ใช่ปัญหา"

เขียนเชิงน้อยกระแอมเบาๆ "ผู้นี้คือศิษย์พี่ของข้า ศิษย์ที่มีฐานะเป็นชาวยุทธ์ แต่ไหนแต่ไรมาก็พูดจาเช่นนี้ โปรดอภัยด้วย"

ไปหลี่เจิงเฟิงตะลึงงัน "คิดไม่ถึงว่าจะจะเป็นศิษย์ของหลี่เขียนเชิง..."

ในสำนักศึกษาย่อมไม่ได้มีอาจารย์เพียงคนเดียว แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหลี่เขียนเชิงคือผู้ที่มิชื่อเสียงบารมีที่สุด หลายปีมานี้มีศิษย์เข้าออกสำนักศึกษาร้อยกว่าคน แต่หลี่เขียนเชิงกลับมีศิษย์เพียงเจ็ดคนมาโดยตลอด สำหรับฐานะของศิษย์ทั้งเจ็ดคนนี้...บนยุทธภพมีค่าเล่าลือมากมายมาโดยตลอด

"อย่าเอาชื่อเสียงเก่ามาคุยเลย ข้าก็แค่คนธรรมดาคนหนึ่ง" คนผู้นั้นขยับหมวกฟางขึ้น "ข้าไม่ชอบใส่ของเช่นนี้ มันดูแปลก แต่หากศิษย์น้องผู้นี้ของข้าต้องการให้ข้าสวมก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ คนของสำนักศึกษาเรื่องมากเช่นนี้ สองสามวันนี้ชื่อจื่อคงต้องลำบากแล้ว"

"เขียนเชิงบอกว่าเป็นความรู้สึกเป็นพิธีการ ทำดินมีธรรมชาติอันงดงาม แต่คนไม่อาจบรรยายได้ด้วยคำพูด ฤดูกาลทั้งสี่มีกฎที่ชัดเจน แต่คนไม่อาจแสดงความคิดเห็น การดำรงอยู่และการเปลี่ยนแปลงของสรรพสิ่งมีกฎที่ปฏิบัติตามอยู่แต่เดิม เพียงแต่คนยังไม่ค้นพบเท่านั้นเอง"

ทางเดียวคือตั้งพิธีการขึ้นมาเพื่อแก้ไขมุมมองของพวกเขา" เซียนเซิงน้อยกล่าวอย่างเนิบช้า

"อ้อ" คนผู้นั้นกล่าว

ไปหลี่เจิงเฟิงยิ้มเล็กน้อย "คราวนี้เซียนเซิงน้อยมาเมืองกานตง อยากจะพาไปกี่คน"

"หนึ่งคน" เซียนเซิงน้อยตอบ

ไปหลี่เจิงเฟิงพยักหน้า "สำนักศึกษาเข้มงวด ข้าเองก็เดาว่าคงไม่พาคนไปเยอะมาก"

"ชื่อจื่อกล่าวผิดแล้ว" เซียนเซิงน้อยยิ้มกล่าว

ไปหลี่เจิงเฟิงงง "ข้ากล่าวผิดแล้ว?"

เซียนเซิงน้อยนั่งหลังตรงอยู่ตรงนั้นและกล่าวด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมว่า "สำนักศึกษาอย่างน้อยสุดหนึ่งปีรับเข้าคนเดียว มากสุดหนึ่งปีรับเข้าหกคน ทุกปีพวกข้าจะได้รับคำสั่งจากสำนักศึกษาให้ออกค้นหาผู้มีพรสวรรค์เลิศทุกหนแห่งในใต้หล้า แต่แค่ในเมืองเทียนจีก็มีผู้มาจากตระกูลสูงศักดิ์และจอมยุทธ์ในยุทธภพมากราบขอเข้าเรียนจำนวนมากแล้ว แต่เหล่าอาจารย์ของสำนักศึกษาไม่มีเวลาไปทดสอบคนมากมายขนาดนั้น พวกข้าในฐานะศิษย์จำต้องช่วยแบ่งเบาภาระคัดเลือกคนที่ดีที่สุดจากคนจำนวนมากเหล่านี้นมาสิบสามคนก่อนมอบให้อาจารย์ทดสอบและพิจารณา ดังนั้นการที่ข้าต้องมาเมืองกานตงแล้วพาหนึ่งคนกลับไป จำนวนนี้ไม่น้อยเลย แต่มาก มากเกินไปเสียด้วยซ้ำ เพราะที่ข้าจะต้องพาไปคือหนึ่งคน"

ไปหลี่เจิงเฟิงวางถ้วยชาในมือลงแล้วขมวดคิ้วเล็กน้อย "หากไม่มีเลยเล่า"

เซียนเซิงน้อยหัวเราะยาว "เช่นนั้นคงต้องรบกวนชื่อจื่อไปที่เมืองเทียนจีกับข้าแล้ว คุณสมบัติของชื่อจื่อไม่เลวเลยทีเดียว" เซียนเซิง

สนใจท่านมาหลายปี แต่อายุมากไปสักหน่อย"

"แล้วข้าเล่า ข้าเป็นอย่างไร" เสียงหนึ่งซึ่งแผ่ด้วยรอยยิ้มหลายส่วน
ดั่งขึ้น ทุกคนหันหน้าไปและพบเห็นชายวัยกลางคนห้อยกาสุราไว้ข้างเอว
ก้าวเท้าเข้ามา

ไปหลี่เจิงเฟิงแนะนำ "ผู้นี้คือพี่ชายของภรรยาข้า เวนหูจิวจากสกุลเวิน"

"สำนักถึงแห่งแคว้นสุ่ คุณาสน์สกุลเหลยแห่งเจียงหนาน และ
หลังหนานอันเก่าแก่ สามสกุลใหญ่ในยุทธภพ เวนหูจิวผู้นำสกุลเวินใน
อนาคต เลื่อมใสในชื่อเสียงมานานแล้ว" เขียนเชิงน้อยลุกขึ้นกล่าว

"คำว่าผู้นำสกุลในอนาคตนี้ไม่ค่อยเหมาะสมนัก ในเมืองเทียนฉี
ของพวกเจ้ามีคนพูดว่าจักรพรรดิในอนาคตหรือ นั่นคือโทษตัดศีรษะ
เขียนนะ" เวนหูจิวเงยหน้าดื่มสุราหนึ่งอีก

เขียนเชิงน้อยยิ้มกล่าว "เช่นนั้นหากพูดว่าผู้นำในอนาคตของ
สกุลเวินเล่า"

เวนหูจิวกลืนสุราอีกนั้นลงไปแล้วพ่นลมหายใจออกมาเบาๆ "ข้า
จะฆ่าเจ้าด้วยพิฆ"

ไอสุราขุนมัวไม่ได้สลายไปทันที แต่เกาะตัวกันเป็นไอน้ำกลุ่มหนึ่ง
พุ่งไปยังเขียนเชิงน้อยผู้นั้น สีหน้าของคนจากสำนักศึกษาที่อยู่ด้านหลัง
ต่างเปลี่ยนไป มีเพียงเขียนเชิงน้อยที่ยังนั่งอย่างสงบนิ่ง เขาวาดมือ
ไปในอากาศเบาๆ ไอน้ำกลุ่มนั้นถูกนิ้วมือของเขาวาดผ่านก่อนเกาะกุม
เป็นเศษน้ำแข็งแล้วร่วงกราวลงบนพื้น

เวนหูจิวนั่งลงข้างๆ ไปหลี่เจิงเฟิง "มีฝีมืออยู่บ้าง"

"เวินเขียนเชิงเป็นยอดฝีมือบนท่าเนียบไร้เทียมทาน ส่วนข้าเพียง
ใช้วิชาเล็กน้อยไม่สำคัญเท่านั้นเอง" เขียนเชิงน้อยยิ้มกล่าว

"วิชาเล็กน้อยไม่สำคัญ? เจ้าเพ็งจะอายุเท่าไรเอง วรยุทธนี้...เกรงว่า
เจ้าคงเข้าสู่เขตแดนฟ้าไร้พันธนาการแล้วสินะ" เวนหูจิวเลิกคิ้วกล่าว

"ต้องขอบคุณคำชี้แนะจากอาจารย์ แต่จริงๆ ข้าเพิ่งคลำถึง
ธรณีประตูของชั้นนั้นเท่านั้น" เขียนเชิงน้อยตอบ

ไปหลี่เจิงเฟิงกระแอม "ในเมื่อเป็นเช่นนั้นพวกเรามิสู้ไปดูเหล่าศิษย์
รุ่นเยาว์ที่พวกข้าเลือกมาจากในเมืองกานตงดูก่อน ดูเสร็จแล้วค่อยพา
ท่านทั้งหลายไปพักผ่อนที่เรือนรับรอง"

"ได้" เขียนเชิงน้อยพยักหน้า

"ให้พวกเขาเข้ามา" ไปหลี่เจิงเฟิงเรียก

ผ่านไปครู่หนึ่งก็มีคนถือทวนยาวเดินเข้ามา คนผู้นั้นรูปร่างสูงใหญ่
กำยำ ในดวงตาสองข้างเผยความทรงพลังอยู่หลายส่วน การเดินก็
องอาจดุจพญาคีม ในมือถือทวนยาวเล่มหนึ่ง ดูเหมือนจะท่ามาจากเหล็กร
บริสุทธิ์ทั้งเล่ม หนักกว่าทวนยาวทั่วไปไม่น้อย เมื่อเขาตั้งทวนลงพื้น
ก็สะเทือนไปทั้งห้องโถงหลัก "ข้าน้อยหลี่ป้าเงิน คำนับชื่อจื่อ คำนับทูต
จากสำนักศึกษา"

เขียนเชิงน้อยกับศิษย์อีกคนหนึ่งของหลี่เขียนเชิงต่างหัวเราะพรีด
ออกมา

หลี่ป้าเงินผู้นั้นตะลึงงัน ไปหลี่เจิงเฟิงเองก็ไม่เข้าใจอย่างยิ่ง
"เขียนเชิงน้อย หัวเราะอะไรหรือ"

เขียนเชิงน้อยหัวเราะไม่หยุด "อาจารย์ข้าควบคุมดูแลสำนักศึกษา
มาหลายสิบปี เขาตั้งกฎที่ไม่ได้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรขึ้นเองว่าจะ
รับแต่ศิษย์ที่มีมาดของคุณชาย หากอาจารย์เห็นน้องชายผู้นี้คิดว่า
คงโกรธจนหันหลังให้"

หลี่ป้าเงินหน้าแดงด้วยความโกรธเคือง

ไปหลี่เจิงเฟิงเผยสีหน้าทะมึนเช่นกัน "กองทัพบัวเฟิงของพวกข้า
ล้วนเกิดในกองทัพบัว หากจะหาคุณชายเขียนเชิงน้อยคงมาผิดที่แล้ว"

"แต่ชื่อจื่อมีมาดของคุณชาย" เขียนเชิงน้อยยังคงยิ้มแยมเช่นเดิม

ในที่สุดหล้าปาเงินก็ระงับอารมณ์ไม่อยู่ เขาเหวี่ยงทวนยาวออกไป
"เจ้าก็ลองส่งคนชายมาสักคน ดูว่าใครจะชนะใคร!"

ทว่าทวนยาวที่เพิ่งเหวี่ยงออกไปกลับถูกกระบี่เล่มหนึ่งขวางไว้
เขียนเชิงน้อยผู้นั้นไม่รู้ว่าพุ่งออกไปยืนอยู่ข้างๆ หล้าปาเงินตั้งแต่
เมื่อไร "น้องชายอย่าได้โกรธ พวกเรามีอาจารย์สำนักศึกษาคนหนึ่ง
ร่างกายบึกบึน เรี่ยวแรงดุจวัว แต่ใครๆ ก็เคารพเขามาก ขอเพียงมี
ความสามารถ มาดของคุณชายก็เป็นเพียงถ้อยคำขบขัน"

สายตาของไปหล้าเจิงเพ่งกับแว่นหูจิวกลับจ้องมองเพียงกระบี่
เล่มนั้น

"เฮ้าเซวี่ (นิเวศไพศาล)"

บทที่ 54 ในที่สุดก็ได้พบกัน

เฮ่าเซวี่

บนคัมภีร์ลำดับกระบี่จัดอยู่อันดับแปดของกระบี่เลื่องชื่อใน
ใต้หล้า ถูกเรียกว่าเป็นกระบี่แห่งความชอบธรรมอันดับหนึ่งในใต้หล้า

"คาดไม่ถึงว่าเฮ่าเซวี่จะอยู่ในมือสำนักศึกษา" ไปหลี่เจิงเฟิง
กล่าว

เขียนเชิงน้อยตัวกระบี่กดปลายทวนเหล็กเล่มนั้นลงพื้นอย่าง
ง่ายดาย "เฮ่าเซวี่เป็นเพียงอันดับแปดบนคัมภีร์ลำดับกระบี่ ไม่นับว่า
ร้ายกาจมาก ชงนี้ข้าได้ยินว่ายุทธภพถือกำเนิดกระบี่ดลิตล้ำเล่มหนึ่ง
เกรงว่าภายหน้าคงจัดอยู่ในสามอันดับแรกบนคัมภีร์ลำดับกระบี่"

ไปหลี่เจิงเฟิงสีหน้าไม่แปรเปลี่ยน "เรื่องในยุทธภพพวกข้าไม่เข้าใจ"

เขียนเชิงน้อยไม่ชักถามอีก เพียงหันหน้าไปมองหลี่ปาเจิน ยามนี้
หลี่ปาเจินใบหน้าแดงก่ำ เขาคิดว่าตนเองมีพลังกำลังและความหาญกล้า
เหนือผู้อื่น แต่ทวนหนักของเขาในเวลานี้กลับถูกกระบี่ยาวเล่มหนึ่ง
ตรึงไว้บนพื้นอย่างหนักแน่น

"พลังกำลังคือสิ่งสำคัญ แต่จะใช้พลังกำลังอย่างไรคือสิ่งสำคัญ

ยิ่งกว่า" เขียนเชิงน้อยยิ้มแล้วคลายพลัง เมื่อทวนหนักถูกยกขึ้นอีกครั้ง เขาก็ใช้ปลายเท้าเหยียบมัน จากนั้นคนทั้งร่างก็ลอยข้ามมาอยู่ด้านหลัง หลี่ป้าเงิน "อย่างเช่นตอนนี้ ที่ข้าใช้อยู่คือกำลังของเจ้า"

"อย่า!" หลี่ป้าเงินคำรามพร้อมหมุนกายสะบัดทวน

เขียนเชิงน้อยส่ายหน้าเบาๆ แล้วเก็บกระบี่ ก่อนหมุนกายแล้วใช้ สองนิ้วกดหัวทวนไว้ "พอแล้ว"

หลี่ป้าเงินไม่ใช่ไม่รู้ตัวเอง เขาเก็บทวนทันทีแล้วประสานมือ คารวะ "เจ้าเหนือกว่าข้ามาก"

ไปหลี่เจิงเฟิงยิ้ม "ไม่ใช่เหนือกว่าเจ้ามาก แต่เทียบกันไม่ได้"

เขียนเชิงน้อยถอยหลังสองสามก้าว "เจ้าก็ไม่เลว แต่ข้าอยู่กับ หลี่เขียนเชิงที่สำนักศึกษามาเกือบสิบปีแล้ว จึงได้เรียนรู้อะไรบ้าง"

"ถอยไปเถอะ" ไปหลี่เจิงเฟิงถอนหายใจ

หลี่ป้าเงินไม่ได้กล่าวคำใดอีก เพียงยกทวนขึ้นแล้วถอยไปด้านหลัง

"ให้เงินเยวี่เข้ามา" ไปหลี่เจิงเฟิงกล่าว

คนที่เข้าประตูมามีมาดของคุณชายอย่างที่เขียนเชิงน้อยกล่าวอยู่ หลายส่วน เขาสวมชุดคลุมยาวตลอดทั้งตัว ใบหน้านับว่างดงาม ในมือ ถือทวนพู่สีแดง

"เหนือแล้ว" ศิษย์อีกคนของหลี่เขียนเชิงที่ยืนเงยบอยู่ด้านหลัง เขียนเชิงน้อยมานานพลันเอ่ยขึ้น

เขียนเชิงน้อยถอยหลังหนึ่งก้าว "เช่นนั้นเจ้ามาบ้าง"

คนผู้นั้นก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าว เงินเยวี่ยกทวนยาวขึ้นพาดใส่ ในทันใด ทว่าคนผู้นั้นกลับยกมือขึ้นคว้าทวนยาวเล่มนั้นไว้ได้อย่างสบายๆ และเมื่อหมุนข้อมือหัวทวนเล่มนั้นก็ถูกหักลง เขาโยนมันทิ้งลงบนพื้นแล้วกล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่า "ไม่ผ่าน!"

เขียนเชิงน้อยถอนหายใจ "พอแล้ว"

คนผู้นั้นถอยมาอยู่ข้างกายเซียนเชิงน้อย แล้วพูดด้วยเสียงอันเบา
ให้อีกฝ่ายได้ยินเท่านั้น "ไยต้องเสียเวลาด้วย"

ไปหลี่เจิงเฟิงกับเวินหูจิวสบตากันทีหนึ่ง ไม่ได้กล่าวคำใด

เซียนเชิงน้อยเดินกลับมายังข้างกายไปหลี่เจิงเฟิง ไปหลี่เจิงเฟิง
ก้มหน้ากล่าวว่า "ขอภัยด้วย ดูเหมือนคนที่พวกข้าเลือกมาจะไม่เข้าตา
สำนักศึกษา"

"ข้อจ้อกล่าวผิดแล้ว ทั้งสองคนที่ข้อจ้อเลือกมาคือผู้มีคุณสมบัติ
นำทัพออกรบพิชิตข้าศึกจริงๆ แต่น่าเสียดายที่พวกเขาต่างจากคนที่
พวกข้าต้องการ" เซียนเชิงน้อยตอบ

"คนที่สำนักศึกษาต้องการคือ..." ไปหลี่เจิงเฟิงขมวดคิ้ว

"กั้นผืนฟ้า ขวางผืนดิน* มีความสามารถฆ่ามังกร" เซียนเชิงน้อย
หมุนกาย "พวกข้าจะอยู่ในเมืองกานตงหนึ่งเดือน รบกวณข้อจ้อช่วย
เสาะหาด้วย"

"หนึ่งเดือน?" ไปหลี่เจิงเฟิงตกตะลึง

"หากข้อจ้อรู้สึกไม่สะดวก จะให้พวกข้าไปพักที่โรงเตี๊ยมก็ได้"
เซียนเชิงน้อยกล่าวด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง

"ได้ที่ไหนกัน พวกเจ้าพาเซียนเชิงทั้งหลายไปพักที่เรือนรับรอง"
ไปหลี่เจิงเฟิงรีบกล่าว

เซียนเชิงน้อยไม่ได้ปฏิเสธและพาคนของตนเดินตามพ่อบ้านจน
เงินซีโหวไปที่เรือนรับรอง

ขณะมองแผ่นหลังของพวกเขาจากไป ไปหลี่เจิงเฟิงก็กล่าวอย่าง
หงุดหงิด "ไล่ให้จากไปไม่ได้เสียด้วย"

"หนึ่งเดือน ฮ่าๆๆ หนึ่งเดือน" เวินหูจิวส่ายหน้าเบาๆ

ไปหลี่เจิงเฟิงขมวดคิ้ว "จริงสิ เมื่อครูนั้ศิษย์อีกคนของหลี่เซียนเชิง

* กั้นผืนฟ้า ขวางผืนดิน หมายถึงความสามารถในการปกครองได้หล้า

ใช้วรยุทธ์อะไร ท่านดูออกหรือไม่"

"เขาเปลี่ยนจากดรธรณีเป็นฝ่ามือ แต่เป็นดรธรณีสะท้านเทพของ
สำนักเหลยไม่ผิดแน่" เวนหูจิวกล่าวเสียงขรึม

"ยังยุ่งยากเข้าไปอีก" ไปหลี่เจิงเฟิงส่ายหน้า

ขณะเดินไปยังเรือนรับรองเขียนเชิงน้อยเอียงศีรษะกล่าวว่า
"วรยุทธ์ที่เจ้าใช้เมื่อครู่ถูกมองออกแล้ว"

"ข้าเปลี่ยนจากดรธรณีเป็นฝ่ามือแล้วยังมองออก?"

"เวนหูจิว ไปหลี่เจิงเฟิง เมื่ออยู่ต่อหน้าพวกเขา วิชาวพนักนี้ของเจ้า
ก็เป็นแค่วิชากระบะจอกจริงๆ"

"ดูออกก็ดูออกไปสิ จะเป็นอะไรไป จริงสิ พ่อบ้านเฒ่า ชื่อจื่อของ
พวกเจ้าดูท่าทางใจดีมีเมตตา คงไม่ได้มีจิตใจไม่ดี หลังได้ยินว่าพวกข้า
จะอยู่เป็นเดือน เขาคงไม่วางยาพวกข้าตายหรือกกระมัง ที่จริงแล้ว
นี่เป็นความคิดของเขียนเชิงน้อยผู้นี้คนเดียว..."

"เหตุใดเจ้าถึงกลับมาพูดมากอีกแล้ว"

"ข้าทนมานานมากแล้ว ให้ข้าพูดบ้างจะเป็นไรไป"

ขณะเดินผ่านลานหลังจวน จู่ๆ เขียนเชิงน้อยก็หันหน้ามา "ที่นี่รี"
พ่อบ้านเฒ่าเอียงตัวไปทางนั้น "ลานหลังจวนโหว เข้าไม่ได้ขอรับ"

"ข้าเหมือนว่า...จะสัมผัสได้ถึงปรานกระบีที่แตกต่างออกไป"

เขียนเชิงน้อยพุ่งทะยานผ่านข้างกายพ่อบ้านเฒ่าไป

แต่แล้วก็หยุดลงอย่างรวดเร็ว

เนื่องจากมีคนสี่คนร่อนลงมาตรงหน้าเขา

สี่คน กระบี่สี่เล่ม

"เห็นได้ชัดว่าจวนเจิ้นซีโหวมีผู้มากฝีมือตั้งมากมาย ดูท่าชื่อจื่อจะ
เก็บซ่อนไว้ เช่นนั้นข้าอยากจะขอดูวิชากระบี่ของท่านทั้งหลายสักหน่อย..."

เขียนชิ่งน้อยก้มตัวเล็กน้อย มือกดที่ด้ามกระบี่

ภายในลานหลังจวน

ไปหลี่ตงจวินเรอสุราออกมาอย่างเต็มอิม ทำเอาชุ่นเต๋อที่อยู่ข้างๆ
แทบจะเมาจนล้มไป เขาลุกขึ้นยืน ร่างทั้งร่างโยกไปเยกมา

ชุ่นเต๋อกล่าวอย่างเป็นห่วง "คุณชายน้อย เป็นอะไรหรือไม่ขอรับ
เช่นนั้นวันนี้ก็พอกันก่อน เดียวชายน้อยไปออกกับซื้อจื่อว่าฟุ้งนี้พวกเรา
ค่อยลองใหม่"

"ไม่ต้องๆ ตอนนี้กำลังดี ข้ารู้สึกว่ทั้งร่างซ่า!..." ไปหลี่ตงจวิน
ชวนเซ ล้มลงบนพื้น เขาหัวเราะอย่างโง่เขลา "กำลังวังชาเต็มเปี่ยม"

ชุ่นเต๋อเอามือปิดตา "คุณชายน้อย ท่านควรพอเถอะขอรับ"

"พอแล้วอะไร" ไปหลี่ตงจวินยืนขึ้น แววดาเปลี่ยนเป็นดุตัน
ในทันใด เขาจับด้ามกระบี่ไว้แล้วจ้องหุ่นไล่กาตัวนั้นเขม็ง "ก็แค่ชักกระบี่
เอง"

ไปหลี่ตงจวินกลั้นหายใจแล้วหลับตาลง มือที่จับด้ามกระบี่ค่อยๆ
ร้อนระอุขึ้นเรื่อยๆ เขาหายใจเข้าลึกแล้วฟุ้งตัวออกไป

ออกกระบี่

เก็บกระบี่

ไปหลี่ตงจวินยืนอยู่ด้านหลังหุ่นไล่กา ยกยิ้มเล็กน้อย "ง่ายๆ"

ชุ่นเต๋อเบิกตากว้าง ผ่านไปนานสองนานจึงค่อยได้สติกลับมาแล้ว
กล่าวว่า "แต่ว่าคุณชายน้อย หุ่นไล่กาตัวนี้...ไม่เห็นมีอะไรเปลี่ยนไปเลย"

ไปหลี่ตงจวินหมุนกายอย่างชวนเซ "ไม่เปลี่ยนหรือ"

ชุ่นเต๋อเดินเข้าไปมองตั้งแต่บนลงล่างอย่างละเอียด ก่อนเอามือ
ผลักเบาๆ "ไม่เห็นเปลี่ยนเลยขอรับ"

ทันใดนั้นท่อนบนของหุ่นไล่กาตัวนั้นก็ไหลลงมาทั้งหมด รอยตัด

เรียบลื่น เรียกได้ว่างดงามสมบูรณ์

"ฮ่าๆๆๆๆ!"

ขณะที่ไปหลีกตงจวินหมุนกายก็ได้ยินเสียงคนมาจากนอกประตู
เขาชะงักอย่างงุนงงแล้วเดินไปผลักประตูออก ก่อนตะโกนด้วยท่าทาง
เมามาย "ใครมาเสียงดังอยู่ข้างนอก!"

เขียนเชิงน้อยเก็บกระบี่และลูกขี้เียน มองไปยังไปหลีกตงจวินที่อยู่
เบื้องหน้าแล้วยิ้มกล่าว "ในที่สุดก็ได้พบเจ้าแล้ว"

ไปหลีกตงจวินขมวดคิ้ว "เจ้าคือใคร"

เขียนเชิงน้อยขยับหมวกฟางขึ้นแล้วยิ้มกล่าว "ข้าแซ่เซียว"

ใบหน้าภายใต้หมวกฟางอ่อนเยาว์งดงาม หว่างคิ้วยิ่งเผยความ
สูงศักดิ์อย่างไม่อาจปิดได้มิด

บทที่ 55

เขียนสุรารสเลิศ

เขียนเขียนเชิง เขียนเชิงน้อย* ต่างกันเพียงคำเดียว บางทีตอนแรก
เขาอาจจะถูกเรียกว่าเขียนเขียนเชิง เพียงแต่ผู้คนเข้าใจว่าทุกคนเรียกเขา
ว่าเขียนเชิงน้อย

แต่แค่เขียนนี้ก็กลับไม่ธรรมดาอย่างนัก

จักรพรรดิของแคว้นนี้แค่เขียน

ไปหลี่ตงจวินเรอสุราแล้วทักทายอีกฝ่าย "ข้าชื่อไปหลี่ตงจวิน"

เขียนเชิงน้อยพยักหน้า "ข้ารู้"

จากนั้นไปหลี่ตงจวินก็เมาจนล้มพับไป

องค์กรกระเป๋าทังสี่เก็บกระบี่และถอยไปด้านหลัง ไปหลี่เจิงเฟิง
กับวินหูจิวที่ได้ยืนข้างกิริบมา พอเห็นฉากตรงหน้าก็ตะลึงงันเล็กน้อย

"สุดท้ายก็ขวางไว้ไม่ได้" ไปหลี่เจิงเฟิงถอนหายใจยาว

วินหูจิวอีกโหล "เจ้าน่าจะรู้ตั้งแต่แรกว่าซ่อนไว้ไม่อยู่"

เขียนเชิงน้อยหมุนกาย พาเหล่าทูตเดินตามพ่อบ้านเฒ่าไป
ข้างหน้าต่อ เขาผงกศีรษะส่งสัญญาณให้ไปหลี่เจิงเฟิงที่ยืนอยู่ตรงนั้น

* คำว่า 'เขียนเชิงน้อย' ในภาษาจีนออกเสียงว่า 'เสี่ยวเขียนเชิง' ซึ่งออกเสียงคล้ายกับคำว่า 'เขียนเขียนเชิง'

เล็กน้อย ไปหลี่เจิงเฟิงก็พยักหน้า คนทั้งสองไม่ได้พูดอะไรกันอีก จนกระทั่งเขียนเสร็จน้อยไปแล้ว เวินหูจิวกับไปหลี่เจิงเฟิงก็เดินผ่านข้างกายไปหลี่ตงจวินเข้าไปในลานหลังจวน

ภายในลานหลังจวนหุ่นไล่กาตัวหนึ่งถูกพันขาดเป็นสองท่อน ท่อนบนตกลงบนพื้นอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

เวินหูจิวยื่นนิ้วมือไปสัมผัสรอยกระปี่ที่เกือบจะสมบูรณ์แบบนั้นเบาๆ พลางกล่าวอย่างปลงอนิจจังว่า "เรียนมากี่วันแล้ว"

ไปหลี่เจิงเฟิงกล่าวเสียงขรึม "ไม่ถึงห้าวัน"

"นี่ไม่อาจใช้คำว่าพรสวรรค์มาบรรยายได้แล้ว ภายในเวลาห้าวันวิชาชักกระปี่ควรทำได้แค่ล่มาถึงพื้นฐานในพื้นฐานเท่านั้น ตอนนั้นกว่าเจ้าจะสำเร็จวิชาได้ถึงขั้นนี้ใช้เวลานานเท่าไร" เวินหูจิวเอ่ยถาม

ไปหลี่เจิงเฟิงมองไปหลี่ตงจวินที่เมาจนล้มไป "หนึ่งปี"

"ดูเหมือนครั้งก่อนข้าจะคิดไม่ผิด ตงจวินเป็นยอดฝีมือเขตแดนสามัญวธิระแล้วแต่เขากลับไม่รู้เรื่องนี้เลย และยังไม่รู้ว่าจะใช้พลังที่อยู่ในร่างกายนี้อย่างไร" เวินหูจิวกล่าว

"ซุนเตอ เมื่อครู่นี้ก่อนที่คุณชายน้อยจะชักกระปี่เขาทำอะไร" ไปหลี่เจิงเฟิงถาม

ซุนเตอครุ่นคิดครู่หนึ่ง "คุณชายน้อยไม่ได้ทำอะไรเลยขอรับ เพียงดื่มสุรา ในเวลาสองสามชั่วยามคุณชายน้อยก็ดื่มสุราที่เขาซื้อมาไว้ในเรือนจนหมดขอรับ"

"เหมือนครั้งก่อนที่อยู่ภูตฤาสน์เขาหึงเจี้ยน เขาดื่มสุราไปไม่น้อย ตอนอยู่ในสภาพเมาจนเกือบสลบไสล พลังภายในร่างก็จะแสดงออกมา" เวินหูจิวกล่าว

"เป็นฝีมือคนผู้นั้นรึ" ไปหลี่เจิงเฟิงถาม

เวินหูจิวพยักหน้า "แต่ตอนไปหาคนผู้นั้น ข้าถูกคนผู้หนึ่งขวางไว้"

เจ้าบอกว่าคนผู้นั้นคือผู้คุ้มกันเงาที่ท่านโหวผู้เฒ่าเตรียมไว้สำหรับ
ตงจวิน ดังนั้นท่านโหวผู้เฒ่าแท้จริงแล้วคิดอย่างไรนั้นสำคัญมาก"

"ท่านพอบอกว่าเขาไม่รู้เลยว่าเขียนกระบี่ชีชู่อยู่ในเมืองกานตง"

"แต่ตอนนี้เขารู้แล้ว"

"รอเขากลับมาจากค่ายทหารค่อยว่ากันอีกที"

ภายในเรือนรับรองเขียนเชิงน้อยถอดหมวกฟางออกแล้ววางไว้
บนโต๊ะ

"คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะเปิดเผยตนเอง ไม่ใช่ว่าเจ้าใส่ใจเรื่องฐานะตัวเอง
จะถูกคนล่วงรู้เป็นที่สุดหรือ" อีกคนหนึ่งก็ถอดหมวกฟางเช่นกัน
เผยให้เห็นใบหน้าเฉลิยวฉลาดและหล่อเหลา ที่แท้เขาคือเหลยเม้งซา
แห่งสกุลเหลยที่เคยจับมือไปหล่ตงจวินร่วมกันต่อสู้

เขียนเชิงน้อยแถมยิ้ม "ครั้งนี้ไม่ได้มาเพื่อสำนักศึกษาเพียงอย่างเดียว
ข้าได้รับงานมาอย่างหนึ่ง จำเป็นต้องทำงานนี้ เงินชีโหวไม่ใช่บุคคล
ธรรมดา จำเป็นต้องบอกฐานะของตัวเองให้เขารู้"

"งาน? ช่างเถอะ ไม่พูดถึงแล้ว เจ้าลองพูดมาก่อน น้องชาย
ของข้าผู้นี้เป็นอย่างไร" เหลยเม้งซาเอ่ยถาม

"เร็วๆ นี้ข้าก็จะไม่ใช่ศิษย์คนเล็กสุดของอาจารย์แล้ว" เขียนเชิงน้อย
นั่งลงและรินชาที่เย็นชืดลงในถ้วยให้ตนเอง "เมื่อครู่นี้มีพริบตาหนึ่ง
ปรากฏกระบี่ที่ออกมาจากลานหลังจวนมีกลิ่นอายของเขียน"

"กลิ่นอายของเขียน?" เหลยเม้งซาเลิกคิ้ว

"ได้เห็นเขาข้าก็รู้แล้ว เป็นเขียนแห่งการเมาสุราโดยแท้" เขียนเชิงน้อย
กล่าวอย่างปลงอนิจจัง "ข้าอยากลองดื่มสุราที่เขาหมักมาก"

เหลยเม้งซาแววตาเปล่งประกาย "นั่นเป็นสุราที่ดียิ่ง"

ภายในห้องโถงหลักด้วยน้ำชาใบหนึ่งถูกทำตกพื้นและแตกกระจาย
ทันที

"ถูกพบแล้วหรือ" ไปหลี่ลั่วเงินที่กลับมาจากค่ายทหารนั่งอยู่ด้านบน
สีหน้ามึนทึบ

ไปหลี่เจิงเฟิงส่ายหน้า "ลูกไร้ความสามารถ คิดว่าให้ตงจวินอยู่ที่
ลานหลังจวนก็คงหลีกเลี่ยงไม่ให้พวกเขาพบหน้ากันได้ แต่เขียนเชิงน้อย
จากสำนักศึกษาผู้นั้นคิดบุกเข้าไป องค์กรรักษากระบี่ทั้งสี่ของข้าขวางเขา
ไว้นอกประตูได้ แต่ตงจวินกลับผลักประตูออกมาเอง"

"เขียนเชิงน้อยผู้นั้นพูดอะไรบ้าง" ไปหลี่ลั่วเงินกล่าวเสียงขรึม

"เขาไม่ได้พูดอะไรขอรับ ตอนลูกไปถึงเขาก็จะจากไปแล้ว แต่
ได้ยินองค์กรรักษากระบี่บอกว่าดูเหมือนเขาจะพูดกับตงจวินประโยคหนึ่ง
แต่เสียงเบาเกินไป พวกเขาจึงไม่ได้ยินขอรับ" ไปหลี่เจิงเฟิงตอบ

ไปหลี่ลั่วเงินขมวดคิ้วพินิจพิเคราะห์ครู่หนึ่งแล้วถอนหายใจ
"คิดไว้แล้วเชื่อว่าเตรียมตัวมา"

"นอกจากเขียนเชิงน้อย ในคณะทูตยังมีอีกคนที่ต้องระวัง"
ไปหลี่เจิงเฟิงเอ่ยเตือน

"ใคร" ไปหลี่ลั่วเงินถาม

"ยอดฝีมือจากคฤหาสน์สกุลเหลย" ไปหลี่เจิงเฟิงกล่าว

ไปหลี่ลั่วเงินกลับกล่าวอย่างไม่ใส่ใจ "คุณชายจั่วโม่เหลยเมิงซา
เขาคือศิษย์คนที่สามของหลี่เขียนเชิง นี่ไม่ใช่ความลับอะไร เขารู้จักกับ
ตงจวิน อีกทั้งข้าก็รู้นิสัยใจคอของเขา มีเขาอยู่อาจไม่นับว่าเป็นเรื่อง
เลวร้าย ตงจวินตื่นแล้วหรือยัง"

"มีเวินหู่จิวอยู่ เบญจพิษของเขาเร่งปลุกตงจวินได้" ไปหลี่เจิงเฟิง
ตอบ

"ให้ตงจวินมาที่ห้องโถงหลัก" ไปหลี่ลั่วเงินกล่าว

สองก้านรูปต่อมาไปหลี่ตงจวินถูกหามขึ้นเสลี่ยงเข้ามา เขานั่ง
หาวหอยดอยบนเสลี่ยง "เหตุใดถึงเรียกข้ามาที่นี่ ข้ากำลังนอนหลับสบาย
หุ่นไล่กานันท์ถูกข้าฟันขาดแล้วไม่ใช่หรือ ยังจะพาข้ามาข้างอีก?"

"ตงจวิน" ไปหลี่ลั่วเงินกล่าวด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

ไปหลี่ตงจวินชะงักงัน "ท่านปู่ มีอะไรหรือ"

"เจ้ายังจำคนผู้หนึ่งที่พบเมื่อตอนกลางวันได้หรือไม่ เขาคุยอะไร
กับเจ้าบ้าง" ไปหลี่ลั่วเงินถาม

ไปหลี่ตงจวินคิดแล้วคิดอีก "คนที่สวมหมวกฟางผู้นั้นหรือ เขา
แปลกมาก เขาบอกว่าในที่สุดก็พบข้าแล้ว ทำเหมือนว่าเคยรู้จักข้า
มาก่อน"

ไปหลี่ลั่วเงินกับไปหลี่เจิงเฟิงสบตากันที่หนึ่งก่อนถามว่า "พูดแค่นี้
หรือ"

ไปหลี่ตงจวินนวดคดลึงขมับ ทันใดนั้นแวตาก็พลันเปล่งประกาย
"เขายังแนะนำตัวเองด้วย บอกว่าตนแซ่เซียว"

"แซ่เซียว!" ไปหลี่เจิงเฟิงตกตะลึง

"เซียนเซิงน้อย เซียวเซียนเซิง" ไปหลี่ลั่วเงินดื่มชาหนึ่งคำ "นี่แล้ว
ว่าต้องเป็นเช่นนี้ ระหว่างสำนักศึกษากับราชสำนักดูเหมือนจะมีเส้นสาย
กันตลอด ติดต่อกันเป็นครั้งคราว วันนั้นในที่สุดก็หาเส้นสายนี้เจอ ตงจวิน
ไปพักผ่อนให้เต็มที่ สองสามวันนี้อย่าได้ออกนอกเรือนของตัวเอง
ตามใจชอบ"

"ทำเช่นนั้นได้อย่างไร...ข้าทำภารกิจสำเร็จแล้ว" ไปหลี่ตงจวิน
กล่าวอย่างไม่พอใจ

"เช่นนั้นก็ออกไปเที่ยวเล่นซะ ไม่ถึงเที่ยงคืนไม่อนุญาตให้กลับมา"
ไปหลี่ลั่วเงินแหย่ยิ้ม

ไปหลี่ตงจวินพยักหน้า "ไม่เลวทีเดียว"

กลางดีกดวงจันทร์ส่องสว่างกลางท้องฟ้า

ภายในเรือนรับรองแสงเทียนดวงหนึ่งยังคงสว่างอยู่ เขียนเชิงน้อย
นั่งเปิดอ่านตำราในมืออยู่ตรงนั้น ตำราหนึ่งเล่ม ซาหนึ่งถ้วย เขาอ่านมัน
มาสองชั่วยามแล้ว

จนในที่สุดนอกประตูก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้น

"คุณชายน้อย เงินซีโหวมาแล้วขอรับ"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/40DRJEF>